

Panor. super secunda Primi.

ego dicere solutum ex turpi causa? dicas q non quia purgatus est metus. sic in proposito, tu me spoliasti, si renunciatio, purgabitur metus spoliati? dicit Inno. q non, quia alie possunt esse cause renunciacionis preter metum, s. propter conscientiam, vel religionem. Item non est ita proxima ca & vicina renunciatio & spoliatio, sicut promissio & datio; & sic videmus q pretii receptio spontanea no semper purgat metum veditiois, vt patet, C. quod met. cau. l. si vi. vide quod vult Inno. spoliatio & renunciatio non habent se vt principale & consecutum, quia nulla precedit dispositio, ad cuius implementum fiat renunciatio. Vnde non sequitur huius spoliacionis approbatio, qa renunciatio non pot dici executio spoliacionis, quia nihil habet secum commune. sed bene solutum venit vt consecutum, & vt executio habet se ad promissionem meticulousam. per eam igitur approbatur ipsa promissio, quia ex quo voluntarie implet, iam purgatus est metus. Ista solu. licet saluatur, tamen deuiat q hic apponatur renunciatio post spoliacionem, in antiquo sic stabat, & in literis nouis ita sequebatur, secundum hoc ergo tenendo q hic ageretur possessorio, remanemus q c. solicite. fiat in quantum dicit exceptionem renuntiationis non admitti. dic q si opponitur exceptio abiurationis, & nil replicatur illa admittitur, vt hic, & in c. accepta. si excipitur, & replicatur de non spontanea renuntiatione, & q spoliatus renunciauit in possessorio, exceptio no admittitur, vt in d. c. solicite. si statim tantum replicatur, q non spontanee renunciauit, hic si no allegatur aliqua causa concludens spontaneam renuntiationem, excipiens repellitur, vt hic secundum intellectum Inno. Si allegatur aliqua causa excludens turpitudinem renuntiationis, exceptio admittitur, & probat vterque sed si constat postea q spoliatus renunciauit, adhuc profdeset dum tamen constet, q sponte, & sic perderet actor, vt puto. Inno. tamen remanet, q in possessorio, eo q replicatur de non spontanea renuntiatione, indistincte repellitur reus, quia non fit ei graue preiudicium per hanc decretalem. & per decreta. solicite. Et ad cap. accepta. respondet, q non replicatur, per que concludit q in possessorio non est vis, an opponatur de renuntiatione ante spoliacionem, vel postea, sed solum an replicetur de non spontanea, an non, ex quo datur doctrina q exceptio non verisimilis, nisi replicetur, non repellitur propter non verisimilitudinem in iudicio plenario & magni preiudicii: No placet hoc, quia c. solicite. no dicit repellendam exceptionem propter solam replicationem de non spontanea, sed q replicatur q renunciauit spoliatus, quo casu maior est presumptio contra excipientem. vnde potest dici q id quod dixit Inno. in iudicio magni preiudicii, procedat vt hic. qd in tellige vt dixi secundum diuersas lec. Cy. autem dixit in iudicio modici preiudicii, vt propter non verisimilitudinem repellatur exceptio, non procedit indistincte, sed est arbitrariu attentu pddere presumptionis, & vbi replicatur de no spontanea, p p non verisimilitudines, de quibus hic, no repellatur possessoriu, vt hic. vbi aut replicat se no spontanee renunciauit, & apparet q spoliatus renunciauit, repellat, vt in d. c. solicite, hic summarie ostenso, & pot dici, q hac fuit intentio gl. hic. Alio modo pot intelligi hęc q. q velit exceptionem spontanee renunciacionis non admitti post spoliacione, quasi non verisimile, & admittatur ante spoliacione, quasi verisimilis fit, vt hic, & primo casu procedit contrariu. Inno. hic licet plurimum vacillet, finaliter concludit, q non placet sibi differentia, an opponatur renuntiatione facta ante spoliacionem, vel post: sed solu fit in hoc dria, an opposita exceptione renuntiationis, actor replicet de non spontanea, an no replicet, vt primo casu admittatur exceptio, vt hic, & in d. c. accepta. secundo casu non admittatur. Nec ob. hęc decr. secundu com intellectu, vbi et actore replicat vterq; admittitur, & vterq; probat, quia oportet q ista decr. restringatur ad agentem petitorio, secundu intellectu, qui sequitur in gl. & decr. solicite. hęc locu in possessorio. & secundu hoc erit doctrina, q opposita exceptione no verisimili, nisi replicet per actore i iudiciis modici preiudicii, & per que non tollitur exceptio, quantum ad ius agendi repellitur exceptio p p non verisimilitudine. Secus aut in iudiciis, in quib. agitur de magno piudicio, vt qn agitur petitorio. & hoc probat hic secundu eu tenendo intellectu, q data replicatione vterq; ad probandu admittitur, qd intellegendu est, vt supra in tertio intellectu, & sic temperaretur id, quod dixi in vlt. intellectu. Quicquid sit, non placet di-

ctū Inno. ad c. solicite. quia ibi non sufficit replicare de non spontanea renunciacione, sed oportet, q replicet, q spoliatus renunciauit, quia tunc maior est presumptio contra renunciacione, cu spoliatus quasi perdidit ipse beneficii p p ditione possessionis. vnde potest dici, q replicatio no spontanea renunciacionis p p non verisimilitudines solas, de quibus hic, non repellit excipiente, sed vterq; admittitur ad p bandu. sed replicatio non spontanee renunciacionis, quia spoliatus renunciauit hoc summarie concludit, bene repellit exceptione in possessorio, vt ibi, & tunc est minus verisimilis. Doctrina ergo Inno. erit bona, limitando ea vt exceptio non verisimilis p p replicatione concludente non verisimilem exceptione in iudiciis, que sunt grauis preiudicii, no repellatur, imo admittenda est & discutienda. In his aut q sunt leuis preiudicii si replicetur, fit in arbitrio iudicatis, an admittat, vel repellat secundu pondus no verisimilitudinis & presumptionis contra exceptione, vt in terminis nostris, quia maior est presumptio contra exceptione, qn renunciauit spoliatus, q qn non constat, q spoliatus renunciauerit. Ideo primo casu repellitur, vt in c. solicite. & secundo casu admittitur, vt hic, & secundu istu intellectu per quem spera, q dixi supra in vlt. intellectu. Non ob. q exceptio spontanee renuntiationis de renunciacione facta ante spoliacione, debeat admitti, quia meticulousa renunciatio excludit possessionem, cum detur volutas perdenda possessione, licet coacta. l. si quis vi. §. differentia. ff. de acq. poss. quia tenedo q d tenui, fatendu est, sed secundu Inno. qui tenuit contrariu. Ipse dicit vnu mirabile, q meticulousa renunciatio licet excludat proprietatem beneficii, non excludit possessione, quia non presumitur hęc aium perdenda possessionis, quod mihi non placet, per §. d. l. & quod ibi not. & plus credo, q non spontanea renuntiatione non preiudicat, nec in possessione, nec in proprietate, quia sicut in conferendo beneficii requiritur libera voluntas, ita in perdendo, de quo infra quod met. cau. c. abbas. in antiquo sic stabat. Opp. & vlt. q dato, q replicet actor, vbi renunciatio precessit spoliacione, nihilominus audiatur. dato enim q fuerit meticulousa renuntiatione, tñ voluit perdere possessione. ergo ista exceptio obstat agenti possessorio, & sic det admitti. Soluit primo, q reus no pot allegare istam renuntiatione p se, vbi allegetur meticulousa, quia turpitudinem continet. Aduerte. secundo soluit dicens, q si meticulousa renuntiatione beneficii, licet pdat ius proprietatis beneficii, non perdit possessione, quia non presumitur hęc aium perdenda possessionis, & dicit vnum mirabile, q nec spontanea renuntiatione perdat possessione. ff. de acq. poss. l. si quis vi. §. differentia. hoc aut locu non habet in non spontanea renuntiatione. Tu dic, q non spontanea renuntiatione non tollit ius ad beneficiu, cu debeat esse libera, ita in tollendo sicut in conferendo. infra quod met. cau. c. abbas. Ex precedentibus. surgit vna determinatio vnius dubii: spoliatus ago contra Caiu re meā tenente, excipitur de renunciacione spontanea, an admittatur hęc exceptio? Vnde si ago contra eu petitorio, non est dubiu, si possessorio non possum agere interdicto, sed vel ago coditione ex canone reintegranda, vel ex decre. saepe. inde cadit in dubiu quod examinat Inno. canonista in c. cu dilectus. de ord. co. & c. saepe. Vtruta priuilegia spoliacionis habeant locu contra solu spoliante, an contra alios? Inno. q sic, hic vt tenere oppositu. iam disputauit dictu punctu. J. c. pinio est vera, vt ibi no. Inno. Alius est intellectus, q hic non agebatur possessorio, & hic duplex. Quidam q agebat in re vtili: alius, q agebat psonali, qd metus causa. Ad cuius euidentiā est considerandum, q est dare quandā vim expulsiuam, & hęc causa sat interdictu, & per istam no perditur dominium, sed sola possessio, & hoc casu procedit contrariu, quia tunc non pot proponi exceptio spontanee renunciacionis tãquam sit priuilegiata, & quia non pdit dominium, & quia de ordine iuris est, q discutitur possessoriu repulso petitorio. C. de rei v. l. ordinarij. Quædam est vis compulsua, & hęc i renunciacione iuris interuenientis facit perdere dñium, & possessionem, quia coacta voluntas, voluntas est, ff. quod metus cau. l. si mulier. §. si metu. xv. q. i. c. merito. & hęc est talis potentia, q renuncianti datur actio petitoria, quod me. cau. vel datur in rem vtilis, vel restitutoria. & tunc bene

ADDITIONE.

a q Interdictum. Quæ sit vis compulsua, vel expulsiua, ab latina, & it quietaria, vide pulchre per Iaf. declarantem in l. si quando, colu. n. j. C. vnde vi. Seb. Sa.